

[Axel Ivan Pedersen.]

slag nr. 6, har jeg ændret beslutning og vil stemme for det under hensyn til, at vi kan risikere, at lovforslaget gennemføres.

Jeg vil også gerne have lov til at føje til, at når jeg ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse, skyldes det bl. a. den omstændighed, at denne lovgivning efter min opfattelse i negativ retning berører noget meget betydningsfuldt i vort samfund, nemlig det enkeltes menneskes ansvar over for andre og over for helheden.

Endelig vil jeg sige, at under hensyn til de utallige adoptionsmuligheder, der findes, synes jeg heller ikke, det er rimeligt med en sådan lovgivning. Hertil kan man føje, at samtidig med, at vi udfolder betydelige bestræbelser for at hjælpe nødstedte børn ude i verden og berettiget protesterer mod bombeangreb på Hanoi, der også går ud over børn, vil vi gennemføre en lovgivning, som tillader, at børn i moders liv dræbes. Jeg kan ikke finde det rimeligt, og derfor agter jeg ved tredje behandling at stemme imod dette lovforslag.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg vil begynde med at takke udvalget for et grundigt og dygtigt arbejde. Den omstændighed, at der er 8 mindretal, der afgiver deres forskellige vota i betænkningen, er ikke tegn på, at man ikke har drøftet det grundigt, og er heller ikke tegn på den helt store uenighed. Det er derimod tegn på, at udvalget har arbejdet overordentlig samvittighedsfuldt med den stillede opgave, og det synes jeg der er al mulig grund til at sige tak for.

Og så vil jeg først erklære mig enig både med hr. Falk Hansen og fru Else-Merete Ross i deres indledende bemærkninger om, at abort er den slettest tænkelige form for prævention; det tror jeg i virkeligheden at vi alle, uanset hvilken opfattelse vi har om lovforslaget, kan erklære os enige i. Justitsministeriet er lige så interesseret i, at vi får det færrest mulige antal aborter, som fru Else-Merete Ross er det, og som alle folketingets medlemmer er det. Dermed har jeg vist svaret på det.

Men jeg ville egentlig ikke gå ind i en principdebat; jeg havde egentlig lovet mig selv at lade være, for der er jo intet vundet,

der kan ikke komme nye egentlige argumenter frem i den debat, som har stået på så længe, om principperne. Men hr. Thestrups udtalelser gjorde, at jeg ikke helt kan modstå fristelsen.

Hr. Thestrup pegede rigtigt på, at der i hele overvejselen om svangerskabslovgivningen er to modstridende principper, nemlig på den ene side princippet om kvindens ret til at råde over sit legeme — herunder indbefattet det unge eller lidt ældre, men altså højst 12 uger gamle foster — og på den anden side beskyttelsen af livet, det hellige liv eller noget i den retning. Og hr. Thestrup vovede den påstand, at den gældende lov, den, han har større ansvar for end nogen, repræsenterer den højest opnåelige forenelighed mellem disse to principper.

Dette er simpelt hen urigtigt. De to principper kan nemlig ikke forenes, og princippet om bevarelsen af fosterets liv og retsbeskyttelsen af fosterets liv fra undfangelsen blev forladt, da vi fik vores første svangerskabslov, det har andre tidligere sagt. Men i højere grad end nogen sinde blev princippet om kvindens ret til at råde over sit legeme lovfæstet, grundfæstet ved den lovgivning, hr. Thestrup søgte gennemført og fik gennemført, den, der gælder i dag, ganske vist kun for en begrænset del af kvinderne, nemlig dem over 38 år og dem under, som har 4 børn under 18 år hjemme; for dem gælder princippet om kvindens ret til at råde over sit legeme, det er fastslået, og det kan man ikke sådan pludselig feje til side, og sige: nu er det foreneligt med det andet princip — for de to ting kan ikke forenes.

Og så vil jeg sige til hr. Karlskov Jensen — og det gælder til en vis grad også fru Else-Merete Ross — at når man ikke er tilfreds med mine svar om, hvilken hospitalskapacitet, vi har, om den er tilstrækkelig til at klare det antal svangerskabsafbrydelser, man må vente, så hænger det sammen med, at det er så hypotetiske spørgsmål, vi stiller, og det er ikke muligt at komme til et helt velbegrundet skøn. Vi må her bygge på, at sundhedsstyrelsen dog som øverste ansvarlige styrelse for vores hospitalsvæsen mener, at det er rimeligt at sætte loven i gang, og at den kapacitet, der er brug for, også vil være til stede. Det må vi bygge på, og det har man gjort ved andre tidligere